

ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΣ ΑΥΤΖΗΣ

ΤΙΡΑΝΤΕΣ ΜΕ ΠΕΙΣΜΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Τράντες με πείσμα**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μερκούριος Αυτζής

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Μερκούριος Αυτζής, 2019

© Εικόνων εξωφύλλου: Doreen Kilfeather/Trevillion Images, Here/Shutterstock

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2019

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2019

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3081-2

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3082-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΣ ΑΥΤΖΗΣ

ΤΙΡΑΝΤΕΣ ΜΕ ΠΕΙΣΜΑ

*...στον Πρόδρομο και στην Ελευθερία
ή, αν θέλετε, στην Έλια και στον Ίωνα...*

*Ένα μεγάλο ευχαριστώ στη νονά Αγγελική
για το οχτάστιχο δώρο της και όχι μόνο!*

Περιεχόμενα

Εισαγωγικό σημείωμα του συγγραφέα	11
Οι χαρακτήρες του έργου	17
ΕΛΙΑ	
Κι έτσι μπορεί να αρχίζει μια ιστορία...	25
ΑΓΓΕΛΙΚΗ	
Ο Τύμβος, τα παιχνίδια μας, η Σαλίνα και το μαγειρείο της κυρα-Μαρίνας	39
Ο θείος Φαίδωνας, οι ερπύστριες και η Εβδομάδα των Παθών	53
<i>Τιράντες με πείσμα, ή πώς φτιάξαμε τη δική μας Φιλική Εταιρεία.</i>	75
Και οι τοίχοι έχουν αυτιά...	91
Νυχτερινή κατάδυση. Ο επισκέπτης της παραλίας. Ο αγώνας ταχύτητας και τα συνθήματα... Αποστολή 1η..	100

Το υπόγειο, ο φύλακας Ταρατατζούμ και οι φίλοι του σιορ Φραντσέσκο	112
Ποιος ήταν ο θείος Βρασίδας; Τιράντες τεντωμένες ποτέ νικημένες! Και μια ανέλπιστα εξέλιξη. Αποστολή 2η..	131
Στιγμές απογοήτευσης. Και το ταξίδι μου με τον Νταλί στην Αίγινα	149
Από τη Σκύλλα και τη Χάρυβδη ως τον Μάη του '68 κι ακόμα παραπέρα	158
Η υπομονή έχει και τα όριά της	184
Ο Δικτάτορας, ο ιπποκόμος και ο κεφάλας γάιδαρός του	193
Οι μάσκες πέφτουν μία μία...	201
Καζάνι που βράζει η Αθήνα!	212
ΙΩΝΑΣ	
Μια ζεστή σοκολάτα και ένα ραβανί με παγωτό, παρακαλώ!	221
 ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΣΧΕΤΙΚΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ.	 225

Εισαγωγικό σημείωμα του συγγραφέα

Υπάρχει δικτατορία που να έχει νικήσει τον λαό μας;

Δεν είναι λίγες οι φορές που τα βιώματα και οι μνήμες της παιδικής μου ηλικίας πρόσφεραν το πρωτογενές υλικό στο ξεστράτισμα του μυαλού μου. Και ούτε υπολείπονται, στην ώριμη περίοδο της ζωής μου, οι τολμηρές ακροβασίες στο εργαστήρι της συγγραφής.

Καλοκαίρι ήταν, Αύγουστος μήνας, στον Τύμβο του Μαραθώνα. Τα κύματα του Ευβοϊκού χάιδευαν ναυχελικά τους κόκκους της άμμου, λίγο πιο πέρα, στην άκρη του βραχώδους λιμενοβραχίονα, μια ομάδα αγοριών έριχνε και ξανάριχνε τις πετονιές στα ήρεμα νερά, ένα κορίτσι σχημάτιζε με τα ακροδάχτυλα των ποδιών του αταίριαστα σχήματα στην άμμο κι εγώ, καθισμένος στην απέναντι ψαροταβέρνα,

έπινα κατ' εξαίρεση μοχίτο, όταν δύο ασπρόμαυρες φιγούρες σε κάδρο με ασπρόμαυρο φόντο μού «έκλεισαν» το μάτι. «Ποιοι είναι;» ρώτησα με αφέλεια τον φίλο ταβερνιάρη. «Οι γονείς μου», αποκρίθηκε εκείνος. «Στα χρόνια της δικτατορίας...»

Δεν ήθελε και πολύ η συγκεκριμένη σκηνή να πυροδοτήσει τη φαντασία μου. Μια εικόνα ανεξίτηλα χαραγμένη στη μνήμη μου από την παιδική μου ηλικία και μια αδηφάγα διάθεση για μυθοπλασία ξεπήδησαν από το πουθενά και πλημμύρισαν το σύμπαν μου. Οι πρώτοι μυθιστορηματικοί ήρωες του νέου μου βιβλίου είχαν κιόλας σχηματοποιηθεί. Τα αγόρια που έπαιζαν με τις πετονιές τους στην παραλία, το κορίτσι που άφηνε τα σημάδια του στην άμμο, ο κυρ Ίκαρος ο ψαράς με τ' όνομα, και η κυρα-Μαρίνα της ασπρόμαυρης φωτογραφίας, αλλά και ο παπάς του χωριού μου από χρόνια πίσω, και ο δάσκαλος, και ο χωροφύλακας της εποχής εκείνης... Καταλάβαινα πως το ταξίδι που επιχειρούσα να κάνω θα ήταν επώδυνο. Έπρεπε να ξεθάψω κομμάτια της ζωής μου δυσάρεστα και μνήμες που με κόπο είχα θάψει στη λήθη. Το εγχείρημα ισοδυναμούσε με ελεύθερη πτώση στο κενό. Το στοίχημα που μόλις είχα βάλει μ' έφερε αντιμέτωπο με τον εαυτό μου και τις δυνάμεις μου. Και δεν είναι διόλου εύκολο να αναμετριάσαι με τον εαυτό σου. Να ξεδιαλέγεις από τα άσχημα της ζωής τα απαραίτητα χωρίς να ματώσουν οι πληγές.

Το προηγούμενο μυθιστορηματικό κείμενό μου *Φλω και Τιμολέων*. Το κάλεσμα της φώκιας είχε πάρει από καιρό τον δρόμο προς την έκδοση κι εγώ, ως συνήθως έπειτα από κάθε αποχωρισμό χειρογράφου, έπασχα από το σύνδρομο της «συγγραφικής στέρησης». Αυτό ήταν. Δεν είχα άλλη επιλογή. Γι' αυτό και χαιρέτησα βιαστικά τον φίλο ταβερνιάρη κι έτρεξα στο κιόσκι του σπιτιού που νοίκιαζα και είχα μετατρέψει σε εργαστήριο. Κάθισα μπροστά στον υπολογιστή μου και ξεκίνησα. Παρέα με το κορίτσι της παραλίας, που εκτός από το όνομά του, Αγγελική, το οποίο απέκτησε προς τιμήν της νονάς των παιδιών μου, όλα τα άλλα στοιχεία του χαρακτήρα του φανέρωναν ένα άτομο ατίθασο που, αν και ήξερε να πειθαρχεί στους κανόνες, επαναστατούσε όταν έβλεπε τους άλλους γύρω του να υποφέρουν. Τα αγόρια φίλοι της βαφτίστηκαν Νικόλας, Λάμπης, Σπύρος και Φάνης. Για χάρη του πατέρα μου, που ήταν δίδυμος, αλλά και των παιδιών μου, που είναι δίδυμα και αυτά, η Αγγελική της ιστορίας απέκτησε δίδυμα αδελφια, τον Γιώργη και τον Πετρή. Και τα παιδιά μου, ως Ίωνας και Έλια, μαζί με τη νονά τους ανέλαβαν την αφήγηση της εισαγωγής και του τέλους στο παρόν.

Εκείνο τον μήνα των διακοπών μου στον Μαραθώνα τα δάχτυλά μου, αν και τρεμουλιαστά, πληκτρολογούσαν ασταμάτητα. Και οι ήρωες –και άλλη

φορά μου το έκαναν αυτό-, ατίθασοι χαρακτήρες καθώς ήταν όλοι τους, με παρέσυραν να ακολουθήσω όχι μόνο τα γνώριμα δρομάκια του Τύμβου αλλά και εκείνα που η Ιστορία και ο θρύλος έκρυβαν στην αχλή του χθες. Τα στενά του οικισμού, ο περίβολος του Τύμβου με τους Αθηναίους και Πλαταιείς Μαραθωνομάχους, η διαδρομή Τύμβος-Νέα Μάκρη κατά μήκος της παραλίας, το έλος της Μπρεξίζας, αλλά και η πρώην αμερικανική βάση και το περίφημο τούνελ του τρόμου έγιναν το σκηνικό της μυθοπλασίας.

Έτσι γεννήθηκαν οι *Τιράντες με πείσμα*. Και τους επόμενους μήνες, στην ασφάλεια του γραφείου μου, περιτριγυρισμένος από δεκάδες βιβλία, έχοντας ολοζώντανο στο μυαλό μου το σκηνικό της ευρύτερης περιοχής του Τύμβου του Μαραθώνα, άρχισαν να με «επισκέπτονται» μαζί με τους πρώτους ήρωες και πολλοί άλλοι. Ο θεός Φαίδων, που είχε τη φήμη του αιώνιου φοιτητή. Η Ιταλίδα φίλη και συμμαθήτρια της Αγγελικής, Σαλίνα ή Ραφαέλα. Ο μπαμπάς της, σιορ Φραντσέσκο Νόβι. Ο Νταλί ο γάιδαρος. Ο κυρ Μιλτιάδης ή Ταρατατζούμ, φύλακας του Τύμβου. Ο θεός Βρασίδης και ο παππα-Ισιδωρος, και ο δάσκαλος, καθώς και άλλα πρόσωπα της παιδικής μου ηλικίας που φρόντισα να τα παρουσιάσω με διαφορετικά ονόματα, προκειμένου να διασφαλιστεί η ανωνυμία τους. Όλοι αυτοί οι χαρακτήρες ανέλαβαν ρόλο αντάξιο της προσωπικότητάς τους, και με τον

απαιτούμενο σεβασμό προς την ιστορική μνήμη άρθρωσαν λόγο ανάλογο των ιστορικών γεγονότων αλλά και της πλοκής. Χάρη της μυθοπλασίας οι ζωές τους μπλέχτηκαν με τα γνωστά και άγνωστα στους πολλούς γεγονότα της περιόδου εκείνης που καταγράφηκαν ως «το χρονικό του πραξικοπήματος», μιας περιόδου που έμεινε στην Ιστορία ως «Η Χούντα των Συνταγματαρχών».

Δυο μέρες μετά την επιβολή της δικτατορίας –ήταν Κυριακή του Πάσχα–, η Αγγελική, η Σαλίνα και τα αγόρια της παρέας, πιασμένοι στο κουβάρι της μυθοπλασίας, ιδρύουν τη δική τους Φιλική Εταιρεία. Γίνονται οι *Τιράντες με πείσμα* και οργανώνουν τη δική τους αντίσταση ενάντια στον δικτάτορα της οικογένειας και του οικισμού, τον θείο Βρασίδα, αλλά και ενάντια στον σκληροτράχηλο χωροφύλακα του οικισμού και στην αστυνομία. Με τις τιράντες τους άλλοτε να γίνονται παιχνίδι και άλλοτε σφεντόνες στα χέρια τους, εκσφενδονίζουν αχυρόμπαλες με μέλι και πούπουλα καμωμένες αλλά και αυτοσχέδιες βόμβες νερού με μπογιές και ώριμα φρούτα εποχής και φέρνουν τα πάνω κάτω στον οικισμό.

Τώρα, έχοντας κάνει κάθε συγγραφική ακροβασία –μπόλιασμα, τράβηγμα, αναδίπλωση, σβήσιμο, χτένισμα...– και βάζοντας στην ιστορία και την τελευταία λέξη, χωρίς ωστόσο να 'μαι σίγουρος για τίποτα –ποιος μπορεί να είναι άλλωστε;– πιστεύω πως

κράτησα τις ισορροπίες, και με ειλικρίνεια και σεβασμό προς την Ιστορία και τους αναγνώστες έφτασα στην κάθαρση και την ολοκλήρωση του ταξιδιού μου.

Τώρα, τη σκυτάλη παίρνει το βιβλίο που κρατάς στα χέρια σου. Σαν παιδί που στέκεται στα πόδια του, αρχίζει το δικό του ταξίδι από τη μια αγκαλιά στην άλλη. Αλλά και το δικό σου στις σελίδες του βιβλίου...

Εύχομαι λοιπόν και τούτο το ταξίδι σου να είναι απολαυστικό, και οι *Τιράντες με πείσμα*, η Βίδα, η Σαλίνα, ο Σούφρας και οι άλλοι, να είναι η καλύτερη παρέα που έχεις γνωρίσει.

Κι εγώ, πριν σε χαιρετήσω, νιώθω την ανάγκη να ευχαριστήσω τη νονά την παιδιών μου, την Αγγελική Βαρελλά, για την αγάπη της όλα αυτά τα χρόνια και για το οχτάστιχο καλωσόρισμά της. Αλλά και τα παιδιά μου, Πρόδρομο και Ελευθερία, που για χάρη της μυθοπλασίας δεν έγιναν μόνο οι αρχικοί πρωταγωνιστές και αφηγητές της ιστορίας αλλά και οι πρώτοι ακροατές και αναγνώστες της. Να ευχαριστήσω, τέλος, την εξαιρετική Δομινίκη Σάνδη, τη θεματοφύλακα του παιδικού τμήματος των Εκδόσεων Ψυχογιός, για τις ουσιαστικές συμβουλές της αλλά και για την αγάπη της γι' αυτό που κάνει και την υπομονή της.

Καλή σας ανάγνωση!

Μερκούριος Αυτζής,
συγγραφέας – εκπαιδευτικός

Οι χαρακτήρες του έργου

Έλια & Ίωνας: Δίδυμα αδέρφια στην ηλικία των έντεκα ετών, που, θέλοντας να μάθουν για τη Χούντα των Συνταγματαρχών, ζητούν από τη νονά τους την Αγγελική να τους αφηγηθεί την περιπέτειά της κατά την περίοδο της Δικτατορίας, την Επταετία 1967-1974.

Αγγελική, το γένος Καρελλά: Έχει δύο ρόλους.

- α) Ως ενήλικη, είναι καθηγήτρια πανεπιστημίου, νονά του Ίωνα και της Έλιας, που αναλαμβάνει να αφηγηθεί την ιστορία της ζωής της την περίοδο της Δικτατορίας.
- β) Ως κορίτσι, σε ηλικία δώδεκα χρόνων μέχρι και την αποφοίτησή της από το γυμνάσιο, ζει στον Τύμβο του Μαραθώνα την περίοδο της Δικτατορίας. Μοιάζει περισσότερο στον μπαμπά της, είναι

ωστόσο επαναστάτρια και δεν της αρέσει καθόλου να κάθεται με σταυρωμένα χέρια όταν οι άλλοι γύρω της υποφέρουν. Τα αγόρια της παρέας την έχουν αρχηγό και τη φωνάζουν Βίδρα. Είναι ο εμπνευστής της εταιρείας *Τιράντες με πείσμα*.

Σαλίνα ή Ραφαέλα: Ιταλίδα συμμαθήτρια και φίλη της Αγγελικής, που εγκαταστάθηκε στον οικισμό με τον Ιταλό πατέρα της μόλις έναν χρόνο πριν επιβληθεί η Δικτατορία. Είναι το δεύτερο κορίτσι της παρέας που, αν και εσωστρεφές στην αρχή εξαιτίας του χωρισμού των γονιών της, γίνεται ισότιμο μέλος της εταιρείας *Τιράντες με πείσμα* και αναλαμβάνει οργανωτικό ρόλο.

Μαρίνα: Η κυρα-Μαρίνα με τ' όνομα. Είναι μητέρα της Αγγελικής και των διδύμων. Σπουδαία μαγείρισσα και γιάτρισσα, που από μικρή έχει του χεριού της και τις γεύσεις στα πιάτα της και τα βοτάνια. Για την εποχή της είναι μορφωμένη, έχει τελειώσει το γυμνάσιο, αλλά προτίμησε να είναι στο σπίτι νοικοκυρά και να μεγαλώνει τα παιδιά της. Είναι αυτή που κρατάει σε υψηλό επίπεδο την κουζίνα στην ψαροταβέρνα του άντρα της.

Ίκαρος Καρελλάς: Είναι ο ψαράς με τ' όνομα. Πατέρας της Αγγελικής και των διδύμων. Έχει ψαρόβαρ-

κα και διατηρεί την πιο φημισμένη ψαροταβέρνα της περιοχής. Παράλληλα είναι οικογενειάρχης και ποιητής κρυφός. Ονειρεύεται έναν καλύτερο κόσμο για τα παιδιά του. Κάνει παρέα με τον Ιταλό γείτονά του και πατέρα της Σαλίνα, τον θεατρικό συγγραφέα και πεζογράφο Φραντσέσκο Νόβι.

Φαίδωνας: Είναι αδελφός της κυρα-Μαρίνας και θείος των διδύμων και της Αγγελικής. Αιώνιος φοιτητής, με σπουδές στη Νομική Σχολή του Παρισιού και στη Φιλοσοφική Αθηνών. Ονειροπόλος και ρομαντικός. Είναι ο μέντορας των παιδιών. Έχει αριστερές ιδέες, γίνεται μέλος του ΠΑΜ και αναλαμβάνει αντιστασιακή δράση κατά της Δικτατορίας. Η δράση του όμως αυτή γίνεται γνωστή και, επειδή διώκεται από την αστυνομία, κρύβεται.

Φραντσέσκο Νόβι: Πατέρας της Σαλίνα και φίλος του Ίκαρου. Ιταλός θεατρικός συγγραφέας, πεζογράφος και θεατρίνος. Έχει αριστερές ιδέες. Η γυναίκα του, ντίβα του κινηματογράφου, τους παράτησε για να κάνει καριέρα στο Χόλιγουντ. Μένει στον Μαραθώνα, δίπλα στο σπίτι των Καρελλάδων. Γράφει θεατρικά έργα και πεζογραφήματα που τα εκδίδει στην Ιταλία, και κάποιες φορές, για τους πολύ δικούς του ανθρώπους, σκηνοθετεί και ανεβάζει και θεατρικά μονόπρακτα. Διατηρεί επαφές με αρκε-

τούς Ιταλούς συγγραφείς της εποχής. Στα ράφια του υπάρχουν πολλά βιβλία, αρκετά από αυτά και για παιδιά και νέους, μεταφρασμένα στα ελληνικά.

Γιώργης ή Σαρδέλας: Είναι αδελφός της Αγγελικής, δύο χρόνια μικρότερός της. Ψευδίζει αλλά αυτό δεν τον εμποδίζει να είναι ζιζάνιο. Σκαρώνει πολλές σκανταλιές και πιστεύει πως για όλα τα στραβά είναι αυτός ο φταίχτης.

Πετρής ή Σπίθας: Είναι ο δίδυμος του Γιώργη και αδελφός της Αγγελικής. Δυο φορές ζιζάνιο.

Βρασίδης: Ξάδελφος του Ίκαρου, πρώην τσολιάς στα βασιλικά ανάκτορα, που εξαιτίας του αυταρχικού του χαρακτήρα γίνεται ο δικτάτορας της οικογένειας και με το πραξικόπημα ο πράκτορας της αστυνομίας στον οικισμό.

Παπα-Ισίδωρος: Ο έτερος ξάδελφος του Ίκαρου. Εφημέριος στην εκκλησία του Αγίου Παντελεήμονα. Θερμός υποστηρικτής του βασιλιά, με καταλυτική στάση στην εξέλιξη της πλοκής.

Αγόρια: Ένα τσούρμο αγόρια που με εμπνεύστρια την Αγγελική ιδρύουν τις *Τιράντες με πείσμα* και οργανώνουν τη δική τους αντίσταση ενάντια στους δι-

κτάτορες του οικισμού και στη Χούντα. Τα ονόματά τους είναι:

Σπύρος: Είναι αρκετά δραστήριος και φλύαρος, γι' αυτό και το προσωνύμιό του είναι Σπουργίτης. Λίγες μέρες μετά το πραξικόπημα, ο μπαμπάς του συλλαμβάνεται και φυλακίζεται με την κατηγορία πως είναι κομμουνιστής.

Λάμπης: Είναι ιδιαίτερα μικροκαμωμένος αλλά αφύς, γι' αυτό και τον φωνάζουν Πινέζα. Ο μπαμπάς του πουλάει είδη μαναβικής στις λαϊκές αγορές της Αθήνας κι έτσι μαθαίνει από πρώτο χέρι αυτά που συμβαίνουν εκεί.

Νικόλας ή Σούφρας: Είναι το μεγαλύτερο αγόρι της παρέας και της εταιρείας *Τιράντες με πείσμα*. Ο παππούς του είναι ανάπηρος πολέμου, έχει περίπτερο στην κεντρική πλατεία του οικισμού, και το αγόρι καμαρώνει ιδιαίτερα γι' αυτό.

Φάνης: Είναι φιλειρηνικός, η φωνή της λογικής και η ήρεμη δύναμη της εταιρείας *Τιράντες με πείσμα*. Επειδή ο μπαμπάς του είναι ψάλτης, του έχουν δώσει το προσωνύμιο Τερερές.

Χωροφύλακας: Είναι ιδιαίτερα σκληρός και αυστηρός

με όσους θεωρεί κομμουνιστές. Ως χωροφύλακας, με την επιβολή της Δικτατορίας, γίνεται ο εκπρόσωπος της Χούντας στον οικισμό και ασκεί ασφυκτικό έλεγχο και βία στον καθένα.

ΕΛΙΑ

Κι έτσι μπορεί να αρχίζει μια ιστορία...

Από το πρωί δεν κάνουμε τίποτε άλλο με τον Ίωνα από το να τρωγόμαστε. Πέφτουμε ο ένας πάνω στον άλλο. Τον πειράζω, με πειράζει. Γαργαλιόμαστε. Παλεύουμε στα μουλωχτά, του ρίχνω τσιμπιές. Και όλα αυτά άλλοτε για ψύλλου πήδημα και άλλοτε για πλάκα. Φυσικά δε φταίει κανείς μας. Φταίει που είναι Σάββατο, που βρέχει με το τουλούμι και δεν έχουμε να κάνουμε τίποτα ευχάριστο. Αλλά δεν είναι πάντοτε έτσι. Εκεί που τρωγόμαστε, με φιλάει, τον φιλάω, του ανακατεύω τα μαλλιά. Ο μπαμπάς λέει πως είμαστε σαν τα κουτάβια.

Στα κανονικά μας είμαστε πολύ αγαπημένα αδέρφια, παίζουμε με τις ώρες και όσοι μας βλέπουν έχουν να λένε: «Τι καλά παιδιά που είναι αυτά τα δίδυμα!».

Ε, λοιπόν, τα βροχερά Σαββατοκύριακα του χει-

μόνα είναι τα πιο βαρετά του χρόνου! Και ας μας λέει η μαμά πως είναι ευκαιρία για διάβασμα. Στον μπαμπά άλλο την άκουσα να λέει, δηλαδή ό,τι λέμε κι εμείς, πως είναι βαρετά.

Και είναι. Διότι δεν μπορούμε να μελετάμε όλη την ημέρα. Τα μαθήματά μας τα κάναμε το πρωί. Αρχίσαμε να διαβάζουμε ο καθένας από ένα καινούριο βιβλίο – εγώ το *Ματίλντα* και ο Ίωνας το *Φλω και Τιμολέων. Το κάλεσμα της φώκιας*. Αλλά τώρα δεν περνάει η ώρα και βαριόμαστε αφόρητα. Άδικα; Όχι, πες μου! Όταν βρέχει, μπορείς να βγεις; Δεν μπορείς. Είμαστε κλεισμένοι στους τέσσερις τοίχους και όλο τρωγόμαστε. Τουλάχιστον να πήγαινε ο Ίωνας για ψάρεμα! Λένε πως μετά τη βροχή πιάνεις τα μεγαλύτερα ψάρια. Αλλά ο μπαμπάς δεν του έκανε τη χάρη. «Αγόρι μου, δε βλέπεις ότι βρέχει;» του έκοψε τη φόρα. Και ο Ίωνας τι να έκανε; Αφού δεν μπορούσε να τα βάλει με τον μπαμπά, τα έβαλε μαζί μου. Αλλά κι εγώ δεν έμεινα με σταυρωμένα χέρια. Γαλάζιο εκείνος, ροζ η αφεντιά μου...

Ο μπαμπάς, που από το πρωί είναι αφοσιωμένος στα συγγραφικά του, στο καινούριο μυθιστόρημα που ξεκίνησε να γράφει, δεν έδειξε να ενοχλείται. Και η μαμά, πέρα από ένα «Έλια, Ίωνα, τόσα παιχνίδια υπάρχουν να παίξετε. Σταματήστε να τσακώνεστε!» δεν είπε τίποτε άλλο. Κι αν δε χτυπούσε το τηλέφωνο, ακόμα θα καβγαδίζαμε...

«Λες να είναι η νονά;» Σαν ηλιαχτίδα πέρασε η ιδέα από το μυαλό μου. Και το ίδιο μάλλον σκέφτηκε και ο Ίωνας, αφού και η δική του διάθεση άλλαξε στη στιγμή.

Σχεδόν κάθε μέρα τηλεφωνιούνται η μαμά και η νονά, σαν κολλητές φίλες. Τη μια μέρα παίρνει η μία, την επομένη η άλλη. Με τις ώρες συζητούν. Λένε για βιβλία, για το πανεπιστήμιο, για θέματα της επικαιρότητας, για την κρίση. Λένε και για ρούχα, για αρώματα, ακόμα και για τις κρέμες αντιγήρανσης. Και άμα τελειώνουν τα δικά τους, σειρά παίρνουμε εγώ με τον Ίωνα. Πολύ μας αρέσει που καταστρώνουμε τα δικά μας σχέδια...

Και πώς να μην καταστρώσουμε; Η νονά έχει φοβερό χιούμορ. Διηγείται απίθανες ιστορίες. Λέει ανέκδοτα και, όταν είμαστε στο σπίτι της, θαρρείς και κάποιο μαγικό ραβδί την ακουμπάει και τη μεταμορφώνει σε κοριτσάκι. Ασχολείται μόνο μαζί μας και σκάμε πολλή πλάκα. Με λίγα λόγια, η νονά Αγγελική είναι μοναδική.

Από το ύφος της μαμάς και τις πρώτες κουβέντες της –αυτή απάντησε στο τηλεφώνημα– καταλάβαμε ότι στην άλλη άκρη της γραμμής ήταν πράγματι η νονά. Και σίγουρα κάποιο από τα πετυχημένα της αστεία θα είπτε, αφού η μαμά ξέσπασε στη στιγμή σε γέλια, σαν εκείνα τα χορταστικά που τραντάζουν ολόκληρο το σπίτι.

«Είσαι σίγουρη γι' αυτό; Δε θα σε ενοχλήσουν;» την ακούσαμε από το δωμάτιο να λέει μετά. «Από το πρωί είμαστε μες στην γκρίνια», έκανε μια παύση και ύστερα από λίγο κατέληξε: «Εντάξει, σε μία ώρα το πολύ θα τους φέρω. Κι αύριο θα έρθει να τους πάρει ο κουμπάρος σου».

Όταν έκλεισε το τηλέφωνο, είχαμε κιόλας βγάλει τα σακιδιά μας και βρισκόμαστε μπροστά της.

«Για πού το βάλατε οι δυο σας;» μας κοίταξε αυστηρά.

Δήθεν ενοχλήθηκε από την γκρίνια μας, αλλά εμείς ακούσαμε τι είπε στη νονά και ξέραμε πως δε θα άντεχε πολλή ώρα σοβαρή. Το αυστηρό της βλέμμα και ο τόνος της φωνής της ήταν μόνο μια μάσκα, στα μάτια της είχε σκαρφαλώσει κιόλας ένα τοσοδούλικο χαμόγελο.

«Κανονικά, δεν έπρεπε να σας αφήσω να πάτε», είπε μετά. «Από το πρωί όλο γκρινιάζετε και το δικιο θα ήταν να μείνετε κλεισμένοι στα δωμάτιά σας. Αλλά έχετε χάρη...»

«Ναι, μαμά!» κάναμε εμείς πως συμφωνούμε.

Ξέραμε πως έχει δίκιο. Όπως ξέραμε ότι η μπόρα στη φωνή της κρατούσε μόνο λίγα δευτερόλεπτα. Γιατί και της ίδιας δεν της άρεσε να μας βλέπει βαλτωμένους, να βαριόμαστε. Από μωρά που ήμασταν, δίχρονα ακόμα, και μέχρι τώρα που για έξι ολόκληρους μήνες βαδίζουμε στα έντεκα, δε μας άφησε

να βαρεθούμε ούτε μια στιγμή. Μας πήγε σχεδόν σε όλα τα θέατρα και είδαμε του κόσμου τις παραστάσεις. Πήραμε μέρος σε ένα σωρό εκδηλώσεις. Επισκεφτήκαμε δεκάδες μουσεία και πάρκα αναψυχής. Επιπλέον, είμαστε στη χορωδία του σχολείου. Σχεδόν από μωρά μάθαμε να χορεύουμε όλους τους ποντιακούς χορούς και πολλούς δημοτικούς – η μαμά είναι Πόντια και χρόνια μάς πηγαίνει στον Ποντιακό Σύλλογο της περιοχής. Ο Ίωνας επίσης παίζει μπάσκετ και προπονείται στην τοπική ομάδα. Εγώ ξεκίνησα με μπαλέτο και τώρα κάνω ρυθμική και χιπ-χοπ. Και μέχρι τώρα διαβάσαμε ίσαμε τρεις εκατοντάδες βιβλία. Πάνινα, εικονοβιβλία, κλασικά εικονογραφημένα, ιστορίες με μικρό κείμενο και πολλές εικόνες, παραμύθια, ποίηση, μυθιστόρημα...

Αλλά είπαμε, σήμερα βρέχει και...

Για να την ευχαριστήσουμε, της δώσαμε από ένα φιλί και τρέξαμε να ετοιμαστούμε.

Στο μπαλκόνι του σπιτιού της μας περίμενε η νονά Αγγελική. Και σαν μας είδε, αμέσως μας άνοιξε. Με μια ζεστή αγκαλιά μάς υποδέχτηκε. Και μ' ένα οχτάστιχο:

*Καλώς τα τα πουλάκια μου
που 'ρθαν να κελαηδήσουν*

κι ανάμεσα στις τρίλιες τους
πολλά να με ρωτήσουν.
Όταν τα βλέπω να 'ρχονται,
θέλω να τραγουδήσω
και όλη την αγάπη μου
σε μια αγκαλιά να κλείσω...

Ημερώματα 21ης Απριλίου 1967...

Τα τανκς παρελαύνουν στην Αθήνα. Η Δικτατορία των Συνταγματαρχών γράφει τη δική της μελανή ιστορία.

Την ίδια ώρα, στον ιστορικό Τύμβο του Μαραθώνα η δεκατριάχρονη Αγγελική με την παρέα της μιμούνται τους αρχαίους Μαραθωνομάχους, ιδρύουν τις *Τιράντες με πείσμα* και οργανώνουν τη δική τους αντίσταση...

«Ορκίζομαι ότι θα είμαι πιστός στην ομάδα μας για πάντα... να έχω πείσμα εναντίον όλων όσοι αρπάζουν την ελευθερία μου και την ελευθερία της πατρίδας...»

Ο όρκος τους, ανάλογος με εκείνον της Φιλικής Εταιρείας, είναι μόνο η αρχή. Με πείσμα κι έμπνευση, έχοντας σύμμαχό τους έναν φοιτητή, έναν Ιταλό συγγραφέα και έναν γάιδαρο, θα περιηθούν τον Δικτάτορα τέως Εύζωνα με αχυρο-πουπουλιένιες μπάπες μελιού, θα παίξουν κρυφτούλι με τον τρελάρα τον χωροφύλακα και τους αστυνομικούς, θα πάρουν πίσω τα βιβλία τους απ' τον παπα-Ισιδώρο και θα φέρουν τα πάνω κάτω στον παραθαλάσσιο οικισμό.

Ένα ιστορικό μυθιστόρημα που περιγράφει με χιούμορ και αμεσότητα τα γεγονότα από τις πρώτες μέρες της Δικτατορίας μέχρι και την εισβολή των τανκς στο Πολυτεχνείο...

ΑΠΟ 10 ΕΤΩΝ

ISBN: 978-618-01-3081-2

9 786180 130812

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 22834

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr